

Naslov originala:
Alexandra Bracken
NEVER FADE

Copyright © 2013 by Alexandra Bracken
2017 © Publik praktikum
All rights reserved.

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

UREDNIK:
Marina Sabovljević

PREVOD:
Ivan Vlajić

LEKTURA I KOREKTURA:
Milica Rakić

DIZAJN KORICE:
Siniša Subotić

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1000

IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

ALEKSANDRA BRAKEN

NEIZBRISIVA

*U sećanje na mog tatu,
čija ljubav prema životu i nepokolebljiva hrabrost
nastavljaju da me inspirišu iz dana u dan.*

Prolog

TAJ SAN SE PRVI PUT POJAVIO U MOJOJ DRUGOJ NEDELJI boravka u Tarmondu, i nastavio da me posećuje bar dva puta mesečno. Bilo je logično da je nastao tamo, iza zujeće električne ograde. Sve u vezi sa tim mestom te svodi na ono najgore što imaš u sebi, i nije važno koliko godina je prošlo – dve, tri ili šest. U toj zelenoj uniformi si ućauren u monotonu rutinu, a vreme stoji ili se vuće poput pokvarenog automobila na izdisaju. Znala sam da postajem starija, uhvatila bih tu i tamo odraz svog lica koje se menjalo na metalnim površinama stolova u kantini, ali se nisam tako osećala. Ono što sam bila i ono što sam postala se odvojilo, ostavivši me zaglavljenu negde u sredini. Imala sam običaj da se pitam da li sam i dalje bila Rubi. Bila sam broj: 3285. Bila sam običan dosije snimljen na nekom serveru ili zaključan u nekom sivom metalnom ormariću. Ljudi koji su me poznavali pre logora više nisu.

Uvek je počinjalo istim gromom, istom eksplozijom buke. Bila bih stara – iščašena, pogrbljena i bolna – i stajala nasred prometne ulice. Moguće je da se nalazila negde u Virdžiniji, odakle sam bila, ali je prošlo toliko vremena otkad sam poslednji put bila kod kuće da nisam mogla da budem sigurna.

Automobili su prolazili sa obe strane, krećući se suprotnim smerovima niz mračni put. Nekada bih čula grmljavinu

oluje koja se približava, nekada bi dreka automobilskih sirena bila sve glasnija, glasnija i glasnija kako bi se približavali. Nekada ne bih čula baš ništa.

Ako izuzmemo taj detalj, san je uvek bio isti.

Identičan niz crnih automobila bi se uz škripu zaustavio kada bi stigli do mene, a onda, istog trenutka kada bih pogledala u njih, promenilo pravac. Sve bi se okrenulo. Kiša bi počela da se odlepljuje od gumenkastog crnog asfalta, da lebdi natrag u vazduh u savršenim svetlucavim kapljicama. Sunce bi nečujno klizilo unazad preko neba, jureći mesec. Kako bi ciklusi prolazili, mogla bih da osetim svoje stare, pogrbljene kosti kako se ispravljaju, jedna po jedna, dok ne bih ponovo stajala uspravno. Kada bih pogledala u svoje ruke, bore i plavo-ljubičaste vene, one bi nestajale, kao da se starost spira sa mene.

A te ruke bi postajale sve manje i manje. Ugao iz kog sam posmatrala put se menjao; činilo mi se da će me odeća progutati. Zvuci su postajali zaglušujući, sve oštrij i sve me više zbunjivali. Vreme bi se tada samo još više ubrzalo, obaralo me sa nogu i letelo mi kroz glavu.

Imala sam običaj da sanjam o tome kako vraćam vreme, o vraćanju svega što sam izgubila i osobe koja sam bila.

Ali ne više.

UNUTRAŠNJI DEO MOG LAKTA JE PRITISKAO ČOVEKOVO grlo, stežući sve više dok je gumenim đonovima čizama udarao o zemlju. Zario je noktima crnu tkaninu moje majice i rukavica, u očajničkom pokušaju da me izgrebe. Mozak mu je ostajao bez kiseonika, ali me to nije sprečavalo da znam o čemu razmišlja. Videla sam sve. Njegova sećanja i misli su mi sijala pred očima, ali nisam popuštala, čak ni kada se prestravljeni um radnika obezbeđenja usredsredio na sliku sebe kako leži na podu, i bulji u tamni plafon hodnika. Mrtav, možda?

Nisam htela da ga ubijem. Vojnik je bio viši od mene za dobru glavu i po, a ruke su mu bile veličine mojih nogu. Jedini razlog zbog kog sam uopšte i uspela da ga zaskočim je taj što je stajao okrenut leđima.

Instruktor Džonson je zvao ovaj potez Španska kragna, a pored nje me je naučio i čitavom spisku drugih. Otvarač konzervi, Raspeće, Savijanje vrata, Nelson, Twister, Držanje zgloba i Kičmolomac su bili samo neki od njih. Sve su to bili načini na koje bih ja, devojka od 165 centimetara, mogla da steknem prednost nad nekim ko je fizički bio jači od mene. Dovoljno dugo da potegnem svoje pravo oružje.

Čovek je sada već dopola halucinirao. Ulazak u njegov um je bio bezbolan i lak; sva sećanja i misli koje su isplivavale na površinu njegove svesti su bile umrljane crnilom. Boja je krvarila kroz njih poput fleka od mastila na vlažnom

papiru. U tom trenutku sam, kad sam se potpuno zakačila za njega, popustila stisak na njegovom vratu.

Sumnjam da je očekivao ovako nešto kada je izašao iz skrivenog sporednog ulaza prodavnice na puš-pauzu.

Hladnoća pensilvanijskog vazduha je obojila njegove obraze u jarko crvenu boju ispod svetlih čekinja brade. Is-pustila sam jedan uzdah ispod skijaške maske i pročistila grlo, svesna deset pari očiju uperenih u mene. Prsti su mi se tresli dok su klizili preko čovekove kože; osećao se na ustajao dim cigareta i mentol žvake koje je koristio da pri-krije svoju gadnu naviku. Nagla sam se unapred, pritisnuvši dva prsta na njegov vrat.

„Probudi se”, šapnula sam. Na silu je otvorio oči, deti-njaste i široke. Nešto u stomaku mi se steglo.

Bacila sam pogled preko ramena u taktički tim koji je išao iza mene, posmatrajući sve u tišini, lica sakrivenih iza maski.

„Gde je Zatvorenik 27?” pitala sam. Nismo se nalazili u vidnom polju sigurnosnih kamera – verovatno je to i bio razlog što se vojnik osećao dovoljno bezbedno da iskoči na par neplanskih pauza – ali sam bila jako nervozna i nestr-pljiva da ovo obavimo što pre.

„Požuri, dođavola!” Vida, koja je stajala pored mene, pro-cedila je kroz stisnute zube.

Ruke su mi se zatresle od naleta toplote kada mi je sa leđa prišao vođa taktičkog tima. Više me nije bolelo dok ovo radim kao nekada. Nije me cedilo, niti uvijalo moj mozak u bolne čvorove. Ali me je činilo osetljivom na jaka osećanja ljudi u mojoj blizini – uključujući i čovekovo gađenje. Crnu, mračnu mržnju.

Mogla sam da vidim Robovu tamnu kosu samim krajič-kom oka. Naređenje da nastave dalje bez čekanja na mene mu je bilo navrh jezika. Od tri operacije koje je on vodio, uspela sam da završim samo jednu.

„Gde je Zatvorenik 27?” ponovila sam, blago odgurnuvši vojnikov um snagom svoje volje.

„Zatvorenik 27.” Dok je ponavljao moje reči, njegov gusti brk je igrao. Poneka seda vlas na njima ga je činila mnogo starijim nego što je zapravo bio. Fascikla sa podacima o zadatku koju smo obili u štabu je sadržala i kratke tekstove o svim vojnicima koji su bili raspoređeni u ovom bunkeru, uključujući i njega – Maksa Bromela. Četrdeset jedna godina, poreklom iz Kodija, Vajoming. Preselio se u Pitsburg, Pensilvanija kada je dobio posao programera, koji je izgubio kada je ekonomija propala. Fina supruga, trenutno neza-poslena. Dvoje dece.

Oboje mrtvo.

Oluja mračnih slika je preplavila svaki ćošak i svaku pukotinu mog uma. Videla sam još desetak muškaraca, svi u svetlim kamuflažnim uniformama, kako iskaču iz kombija, i još njih nekoliko iz vojnih džipova koji su pratili veće vozilo – puno kriminalaca, osumnjičenih terorista, i, ako su podaci koje je Dečji savez dobio bili tačni, jedan od naših najboljih agenata.

Posmatrala sam, odjednom mirna, kako ti isti vojnici odvođe jednog... dvojicu... ne, trojicu muškaraca do zadnjeg dela kamiona. Nisu pripadali Psi Specijalnim Snagama, ni FBI, niti CIA, i definitivno nisu bili deo jedinice za Specijalna oružja i taktike ili mornaričke Foke, koji bi verovatno uništili naš mali odred brzim udarcem. Ne, bili su pripadnici Nacionalne garde, vraćeni na dužnost u užasnim vremenima u kojima smo živeli; bar oko nečega naši podaci nisu grešili.

Vojnici su navukli kapuljače preko glava zarobljenika, pa ih prisilili da siđu niz stepenice napuštene prodavnice do srebrnih kliznih vrata bunkera koji je bio sakriven ispod.

Nakon što je veći deo Vašingtona bio uništen od strane grupe za koju je predsednik Grej tvrdio da je sastavljena od Psi dece izvitoperenih umova, predsednik se postarao da sagrađi te takozvane mini tvrđave duž Istočne obale za slučaj da se ponovo dogodi vanredno stanje sličnih razmera. Negde su građene ispod hotela, neke su ugrađivane

u podnožja planina, a neke, poput ove, su bile ostavljene manje-više na otvorenom u malim gradovima, ispod prodavnica ili zgrada Vlade. Bile su tu da zaštite Greja, da zaštite članove njegovog kabineta i važne vojne zvaničnike, ali su, izgleda, bile tu i da utamniče „visokorizične pretnje po nacionalnu bezbednost”.

Uključujući i našeg Zatvorenika 27, koji je izgleda dobio specijalni tretman.

Njegova ćelija je bila na kraju dugog hodnika, dva sprata niže. Bila je to usamljena soba sa niskim, tamnim plafonom. Zidovi su se topili oko mene, ali je sećanje bilo jasno. Kapuljača mu je ostala na glavi, ali su mu stopala vezali za metalnu stolicu koja se nalazila na sredini ćelije, pod svetlom jedne ogoljene električne sijalice.

Odlepila sam se od čovekovog uma, oslobodivši ga i fizičkog i mentalnog stiska. Skliznuo je niz grafit na zidu napuštene perionice veša, i dalje zarobljen u magli sopstvenog uma. Uklanjanje sećanja na moj lik i lica ljudi u uličici iza mene je bilo lako poput skupljanja kamenčića sa dna čistog, plitkog jezera.

„Dva sprata pod zemljom, soba četiri B”, rekla sam, okrenuvši se ka Robu. Imali smo okvirnu skicu rasporeda prostorija u bunkeru, ali nismo znali te sitne detalje – nije da smo bili slepi, ali nismo ni ubijali preciznošću. Osnovni plan svakog bunkera je uvek bio isti, doduše. Stepenice ili lift su se spuštali niz jedan deo objekta, a odatle je polazio dug hodnik na svakom nivou.

Ispružio je svoju ruku sakrivenu u rukavici i prekinuo ostatak mojih instrukcija, pa dao signal ostatku tima iza sebe. Dala sam mu pristupnu šifru iz vojnikovog sećanja: 6-8-9-9-9-9-* i odstupila, povukavši Vidu sa sobom. Odgurnula me je na najbližeg vojnika, glasno negodujući.

Nisam mogla da vidim Robove oči ispod naočara sa termalnom kamerom koje su svetlele zeleno, ali nisam ni morala da bih znala njegove namere. Nije tražio da budemo priključeni misiji, a još manje je želeo da budemo tu kada

on – bivši pripadnik elitne pešadijske jedinice Rendžeri, kako je voleo da nas podseća – može lako da sam to reši sa par svojih ljudi. Mislim da ga je više od svega činilo besnim to što mora uopšte ovo da radi. Savezova politika je bila da, ako te uhvate, svaki kontakt sa tobom se prekida, odriču te se. Niko ne dolazi da te izbavi.

Ako je Olban hteo ovog agenta nazad, sigurno je imao dobar razlog za to.

Odbrojavanje štoperice je krenulo onog trenutka kada su se vrata otvorila. Petnaest minuta da uđemo, kupimo Zarobljenika 27, i pobegnemo dođavola odatle. Doduše, ko zna da li ćemo imati i toliko vremena? Rob je samo pravio procenu koliko će vremena biti potrebno pojačanjima da stignu nakon što se alarm deaktivira.

Vrata su vodila do stepeništa u zadnjem delu bunkera. Postajalo je sve manje, odeljak po odeljak, kako smo ulazili u tamu gde je samo par sijalica osvetljavalo metalne stepenike pred nama. Čula sam kako jedan od ljudi seče žice bezbednosne kamere postavljene visoko iznad nas, osetila da me Vidina ruka gura napred, ali mi je bilo potrebno vreme – previše vremena – da se oči naviknu. Tragovi hemikalija iz perionice su i dalje bili u recikliranom, suvom vazduhu, i palili mi pluća.

Nakon toga smo krenuli. Brzo, i tiho koliko god je to bilo moguće za grupu ljudi u teškim čizmama koja se spušta niz metalne stepenice.

Krv mi je bubnjila u ušima kada smo Vida i ja stigle do prvog odmorišta. Šest meseci obuke nije bio dug period, ali je bio dovoljan da me nauči kako da skliznem u poznatu usredsređenost i smirim se.

Nešto čvrsto me je odalamilo po leđima, pa nešto još čvršće – rame, pištolj, pa još jedan udarac, i još toga, dok se na kraju nije pretvorilo u ravnomerni ritam koji me je naterao da se naslonim uz ulazna vrata bunkera kako bih ih izbegla. Vida je glasno uzdahnula kada je poslednji član tima protutnjao pored nas. Samo je Rob zastao i obratio

pažnju. „Pokrivajte nas dok se ne probijemo, a onda osmatrajte ulaz. Odavde. Ne napuštajte svoju poziciju.”

„Treba da...” počela je Vida. Iskoračila sam ispred nje, prekinuvši je. Ne, nije nam ovako saopšteno na brifingu pred misiju, ali je bilo bolje za nas. Nije bilo razloga da bilo koja od nas dve silazi sa njima u bunker i rizikuje da potencijalno izgubi život. A ona je znala – million puta nam je ispran mozak time – da je Rob vođa tima večeras. A prvo pravilo, jedino koje je važno u trenutku kada se nađeš između dva prestravljena otkucaja srca, da uvek, čak i kada si suočen sa vatrom, smrću ili zarobljeništvom, uvek slušaš komande vođe tima.

Vida je stajala iza mene, dovoljno blizu da sam mogla da osetim njen topao dah kroz gusto pletenu skijašku masku. Dovoljno blizu da osetim vrelinu besa koju je isijavala uprkos ledenom filadelfijskom vazduhu. Vida je konstantno zračila nekom vrstom krvožedne žudnje, pogotovo kada je Kejt bila vođa operacije; uzbuđenje prouzrokovano željom da se dokaže pred našom starateljicom je uvek potiralo najvažnije delove njene obuke. Sve ovo je za nju bila igra, izazov, prostor da se pohvali savršenom preciznošću, borbenom obukom ili vešto izbrušenim plavim sposobnostima. Za mene je to bila samo još jedna savršena prilika da pogine. Sa svojih sedamnaest godina, Vida je bila savršeni regrut, postavljala je standarde po kojima je Savez ravnao sve ostale klince čudake, ali jednu jedinu stvar nije uspevala da ukroti – svoj adrenalin.

„Da me više nikada nisi dodirnula, kučko”, Vida je režala besno, niskim glasom. Krenula je unazad niz stepenice kako bi ih pratila. „Ti si takva jebena kukavica da ćeš da istrpiš ovo sad? Nije te briga što nas je upravo omalovažao? Ti...”

Stepenice su propale poda mnom, kao da su udahnule duboko pre nego što su ispustile glasno dah. Moj šok zbog toga što se upravo dogodilo kao da je usporio vreme – bila sam u vazduhu, bačena takvom silinom na vrata da mi se učinilo da osećam kako mi se lobanja ulubljuje. Vida je

tresnula o zemlju, pokrivši glavu, a tek nakon toga je grmljavina granate stigla do nas i raznela donji ulaz.

Vreli dim je bio dovoljno gust da počne da me guši, ali je dezorijentisanost bila neuporedivo gora. Osećala sam kao da mi se kapci polako ljušte sa očiju dok sam terala sebe da ih otvorim. Tamnocrveno svetlo je pulsiralo kroz mrak, probijajući se kroz prašinu i ostatke betona. Osećala sam prigušeno bubnjanje u ušima – ali to nisu bili moji otkucaji srca, već alarm.

Zašto su koristili granatu ako su znali pristupnu šifru koja je bila ista kao za spoljna vrata? Nije bilo pucnjave – bili smo dovoljno blizu da bismo sigurno čuli da se pucalo na jedinicu. Sada su svi znali da smo tu – nije imalo smisla da profesionalci to urade.

Strgla sam masku sa lica, pa rukom posegnula ka desnom uvetu. Osetila sam oštar, probadajući bol pre nego što sam uspela da skinem i polomim bubicu. Pritisla sam rukavicu uz uvo dok sam se pridizala na noge, u pokušaju da treptanjem oteram talase mučnine koji su navirali jedan za drugim. Kada sam se okrenula da pronađem Vidu, da je odvučem nazad uz stepenice u ledenu pensilvanijsku noć, nije je bilo tamo.

Doživela sam dva prestravljena otkucaja srca u potrazi za njenim telom u zjapećoj rupi na odmoristu stepenica, dok je naša četa protrčavala pored. Naslonila sam se na zid u pokušaju da ostanem na nogama.

„Vido!” osećala sam kako mi reč napušta grlo, ali istog trenutka nestaje zbog pulsiranja u ušima. „Vido!”

Vrata na mom spratu su bila iskrivljena, uljubljena i spržena, ali su očigledno i dalje funkcionisala. Cvilela su kada su počela da se otvaraju, pa zapela na pola puta uz užasno škripanje. Zalepila sam se leđima za zid, vrativši se dva koraka unazad naprslim stepenicama. Tama me je prigrllila na vreme, pre nego što se prvi vojnik provukao kroz razvaljena vrata, podignutog pištolja u skućenom prostoru. Duboko

sam udahnula i spustila se u čučanj. Trebalo mi je nekoliko treptaja da izoštrim vid, a do tada su se vojnici već probijali kroz vrata, preskačući zjapeću rupu u platformi i nastavljali niz stepenice. Posmatrala sam kako prolaze četvorica, zatim peti, pa šesti, i kako nestaju u dimu. Delovalo je da ih prati niz čudnih zujećih prasaka, a tek kada sam stajala i mlatila rukom oko lica shvatila sam da je to bila pucnjava sa donjih spratova.

Vida više nije bila tu, četa je bila duboko u osinjaku koji je sama stvorila, a Zarobljenik 27...

Dođavola, pomislila sam vrativši se nazad na odmorište. Bilo je najmanje dvadeset ili trideset vojnika u ovim bunkerima u svakom trenutku. Bili su premali da prime više od toga, čak i privremeno. Ali to što je hodnik sada bio prazan nije značilo da je pucnjava koja se čula odozdo privukla pažnju svakog od njih. Ako me uhvate, to će biti moj kraj. Sa mnom bi bilo gotovo, na ovaj ili onaj način.

Ali trebalo je doći do muškarca kog sam videla, onog sa kapuljačom navučenom preko glave.

Nisam osećala nikakvu lojalnost prema Dečjem savezu. Sklopili smo ugovor, čudan usmeni sporazum koji je bio podjednako poslovan i krvav. Van moje čete nije bilo ljudi za koje me je bilo briga, a tamo sigurno nije bilo nikoga ko je o meni brinuo dalje od toga da me održi u životu i omogući mi da napadam njihove mete poput virusa.

Stopala mi se nisu pomerala, ne još. Bilo je nečeg u vezi sa tom scenom što me je teralo da je iznova premotavam u mislima. Način na koji su vezali njegove ruke, kako su ga vodili u nepoznati mrak bunkera. Svetlucanje oružja, nemogućnost bekstva. Osetila sam kako očaj u meni raste poput oblaka pare i širi se čitavim telom.

Znala sam kakav je osećaj biti zarobljenik. Da osećaš kako se vreme usporava i staje jer svakog dana gubiš još malo nade da će se tvoja situacija promeniti, da će neko doći da ti pomogne. Pomislila sam da ako bi samo jedno od nas uspeło da stigne do njega, da mu pokaže da smo

bili tu pre nego što operacija propadne, biće vredno svog našeg truda.

Ali nije bilo bezbednog puta do dole, a razmena vatre je glasno divljala na način kako to samo automatske puške mogu. Zarobljenik 27 bi znao da su ljudi tu – i da nisu bili u stanju da dođu do njega. Morala sam da prestanem da saosećam. Morala sam da prestanem da mislim da ti odrasli zaslužuju bilo kakvu vrstu sažaljenja, pogotovo agenti Saveza. Čak su mi i novi regruti smrdeli na krv.

Ako ostanem ovde, gde mi je Rob naredio, možda nikada neću naći Vidu. Ali ako ga ne poslušam i odem, biće besan.

Možda je želeo da stojiš tu kada je došlo do eksplozije, glasić je šaputao iz malog mozga. Možda se nadao...

Ne, nije mi padalo na pamet da sada razmišljam o tome. Ja sam bila odgovorna za Vidu. Ne za Roba, ne za Zarobljenika 27. Za prokletu Vidu, onu otrovnicu. Kada budem izašla odavde, kada pronađem Vidu, kada budemo bezbedne u štabu, onda ću ponovo da prođem kroz čitavu situaciju u glavi. Ne sada.

U ušima mi je i dalje pulsiralo, preglasno da bih mogla da čujem teške korake koji su se približavali iz osmatračnice ove prepravljene perionice. Bukvalno smo se zakucali jedno u drugo kada sam stigla do spoljnih vrata.

Bio je to mlad vojnik. Da sam uzela samo izgled u obzir, rekla bih da je tek nekoliko godina stariji od mene. Rajan Dejvidson, mozak je suflirao, iskašljavajući svakakve beskorisne podatke iz fascikle o ovom zadatku. Rođen i odrastao u Teksasu. U Nacionalnoj gardi otkako mu se fakultet zatvorio. Studirao istoriju umetnosti.

Doduše, jedno je bilo videti nečiji život odštampan na čistom belom papiru postavljenom ispred sebe. Sasvim je drugo susresti se licem u lice sa njima od krvi i mesa. Da osetiš vrela zadah i vidiš kako im arterija na vratu pulsira.

„H-Hej!” Posegnuo je za pištoljem na boku, ali sam preciznim udarcem nogom uspela da pogodim njegovu ruku i lansiram pištolj preko odmorišta niz stepenice. Oboje smo skočili za njim.

Bradom sam udarila o srebrnkasti metal, i osetila sam kako mi se mozak pomera od udarca. U jednom zaslepljućem trenutku nisam videla ništa sem šljašteće bele svetlosti pred očima. Nakon toga se sve vratilo u normalu, blistavih boja. Zatim se na površinu probio bol; kada me je vojnik oborio i tresnuo o pod, tako da su mi se zubi zarili u donju usnu i pocepali je. Krv je isprskala čitavo stepenište.

Vojnik me je svom težinom prignječio na zemlju. Istog trenutka, kada sam osetila da se meškolji, znala sam da je rukom potražio radio. Čula sam ženski glas sa druge strane kako izgovara „Izvesti o status”, i „Penjem se gore”, a svest o tome u kolikom sam problemu ako se bilo koja od te dve stvari zapravo dogodi je kod mene probudila stanje koje je instruktor Džonson voleo da zove kontrolisana panika.

Panika, jer se situacija naglo pogoršavala.

Kontrolisana, jer sam ja predator u tom trenutku.

Jedna od šaka mi je bila zalepljena ispod grudi, druga uglavljena između leđa i njegovog stomaka. Odlučila sam se za nju. Počela sam da gužvam uniformu koliko sam bila u mogućnosti, tražeći parče gole kože. Nestašni prsti mog uma su posegnuli za njegovom glavom i polako se uvlačili unutra, jedan po jedan. Probili su se kroz sećanje na moje iznenađeno lice koje je virilo iza vrata, slike sumornih i tužnih žena koje su igrale na loše osvetljenim pozornicama, polja, nekog muškarca koji je krenuo da ga udari pesnicom...

Nakon toga je pritisak nestao, a vazduh mi ispunio pluća, hladan i ustajao. Prevrnula sam se na šake i kolena, i dalje se boreći za dah. Osoba koja je stajala pored mene ga je bacila niz stepenice kao zgužvani list papira.

„Ustaj! Moramo...” Reči su zvučale kao da se prenose kroz vodu. Da nije bilo pramenova drečavo ljubičaste kose koji su virili ispod skijaške maske, verovatno ne bih ni prepoznala Vidu. Njena tamna majica i pantalone su bile iscepane, i delovalo je kao da hramlje dok hoda, ali je bila živa

i prisutna, reklo bi se 'u jednom komadu'. Jedva sam čula njen glas od prigušene zvonjave u ušima.

„Isuse, koliko si spora!” vikala je na mene. „Polazi!”

Krenula je niz stepenice, ali sam zgrabila kragnu njenog pancira i povukla je unazad. „Nas dve idemo napolje. Odatle ćemo da pokrivamo ulaz. Je l' ti toki-voki i dalje radi?”

„Oni se i dalje bore dole!” urlala je. „Dobro bi im došla naša pomoć! Rekao je da ne napuštamo svoju poziciju!”

„Onda to smatraj naređenjem koje si dobila od mene!”

I morala je, jer su ovde stvari tako funkcionisale. Upravo je to ono što je najviše mrzela kod mene, kod svega ovoga – što je moj glas bio odlučujući. Što sam mogla da odlučim u njeno ime.

Pljunula mi je pred noge, ali sam osetila kako me prati uz stepenice, uz salvu psovki sebi u bradu. Palo mi je na pamet da bi lako mogla da izvuče svoj nož i zabije mi ga u kičmu.

Žena-vojnica na koju sam naišla napolju me očigledno nije očekivala. Podigla sam ruku, krenula ka njoj da joj naredim da ode, ali me je zvuk Vidinog pištolja koji je opalio preko mog ramena naterao da odskočim unazad, van domašaja krvi koja je prsnula iz njenog vrata nakon toga.

„Dosta više sa tim sranjima!” rekla je Vida, podigavši pištolj koji mi je na neki način i dalje bio zakačen za bok i gurnula mi ga u dlan. „Polazi!”

Prsti su se savili oko poznatog oblika pištolja. Bio je to uobičajeni službeni model – crni SIG Sauer P229 DAK – koji mi je i dalje, nakon meseci streljačkih obuka, čišćenja, rasklapanja i sklapanja, delovao prevelik za moju ruku.

Izletele smo u noć. Pokušala sam ponovo da zgrabim Vidu za ruku kako bih je usporila pre nego što upadne u nevolju, ali me je žestoko odgurnula. Potrčale smo niz usku uličicu.

Stigla sam do ćoška tačno na vreme da vidim tri vojnika, oprljena i krvava, kako izvlače dve osobe sa kapuljačama preko glave iz nečega što je je ličilo na najobičniji kanalizacioni šaht. Ta pristupna tačka definitivno nije bila u brifingu koji nam je podeljen pred misiju.

Zarobljenik 27? Nisam mogla da tvrdim sa sigurnošću. Osobe koje su ubacivali u kombi bili su muškarci, otprilike iste visine, i postojala je mogućnost da je to on. A ta mogućnost se upravo spremala da uđe u kombi i zauvek nestane.

Vida je pritisnula prstima uvo, a usta su joj pobelela. „Rob kaže da hoće da se vratimo unutra. Treba mu pojačanje.”

Već je kretala nazad kada sam uspela da je uhvatim. Možda sam i, po prvi put otkako je znam, uspela da budem malo brža od nje.

„Naš zadatak je Zatvorenik 27”, šapnula sam, pokušavajući da to sročim na način koji će probuditi njen glupi osećaj odanosti prema organizaciji. „A mislim da je ono tamo on. Zbog njega nas je Olban poslao ovde, a ako nam on izmakne, čitava misija je propala.”

„On...” pobunila se Vida, pa se ujela za jezik. Vilica joj se stegla, ali je blago klimnula glavom. „Ne planiram da moje dupe završi u procepu sa tvojim ako pođe po zlu. Samo da znaš.”

„Sve bismo svalile na mene”, rekla sam, „ništa ne bi tebe ugrozilo.” Ne bi bilo mrlje u njenom savršenom dosijeu, ne bi se ugrozilo poverenje koje Olban i Kejt imaju u nju. Za nju je to bila situacija u kojoj ne može da izgubi – ili će pokupiti „slavu” za uspešno izvršenu operaciju, ili će moći da gleda kako me kažnjavaju i ponižavaju.

Pomno sam pratila šta se dešava ispred nas. Stajala su tri vojnika – bilo je moguće rešiti to oružjem, ali kako bih uspela da stvarno budem od koristi, moram da se približim dovoljno da ih dodirnem. To je bilo jedino, ali vrlo frustrirajuće ograničenje mojih sposobnosti koje i dalje nisam mogla da prevaziđem, koliko god me Savez terao da vežbam.

Nevidljivi prsti koji su živeli unutar moje lobanje nestrupljivo su lupkali, kao da su zgađeni činjenicom da ne mogu više sami da izađu napolje kada god požele.

Buljila sam u najbližeg vojnika, pokušavajući da zamislím duge, zmijolike prste kako se pružaju preko crepova i grabe njegov nebranjeni um. *Klensi je to mogao da uradi,*

pomislila sam. Nije morao da dodirne ljude da bi im se ugnezdio u glavu.

Potisnula sam frustrirani vrisak koji je stajao u grlu. Trebaće nam nešto drugo. Nešto da odvrati pažnju, nešto što bi...

Vidina građa, jakih leđa i moćnih udova, je činila da čak i najopasnije stvari koje je radila deluju graciozno i lako. Posmatrala sam je kako podiže pištolj i nišani.

„Sposobnosti!” zaštitila sam. „Vido, rekli smo da nema oružja; uzbuniće ostale!”

Pogledala me je zgađeno kao da mi mozak curi iz nozdrva. Pucanje iz pištolja je bio najbrži način; obe smo bile savršeno svesne toga, ali šta ako promaši i pogodi nekog od zarobljenika, ili nam uzvrate paljbu...

Vida je podigla ruku, frknuvši ljutito. Tri pripadnika Nacionalne garde su odbačena sa zemlje neverovatnom preciznošću i snagom da su zveknuli o pod nekih pedesetak metara dalje, među automobilima koji su stajali parkirani. Očigledno Vidi nije bilo dovoljno da bude najbrža, najjača i najpreciznija u pucanju od svih nas, morala je da bude i najbolja u upravljanju svojim sposobnostima.

Pustila sam onaj deo mozga zadužen za osećanja da se isključi. Najvrednija stvar kojoj me je Dečji savez naučio bila je da odagnam strah i zamenim ga nečim neuporedivo hladnijim. Nazivala sam to mirnoćom, skoncentrisanošću ili obamrlošću živaca – došlo je, u svakom slučaju, čak i dok je krv pevala u mojim venama, u trku ka zarobljenicima.

Smrdeli su na povraćku, krv i ljudsku štroku. Potpuna suprotnost od čistih, urednih hodnika bunkera i njihovog užasnog mirisa varikine. Želudac mi se okrenuo.

Bliži zarobljenik se sklupčao pored odvoda, pokrivši se rukama preko glave. Iscepana košulja mu je visila sa ramena, uokvirujući masnice, opekotine i modrice koje su činile da njegova leđa više liče na tanjir sirovog mesa.

Okrenuo se u pravcu iz kog se čuo zvuk mojih stopala. Prišla sam spremna da ga uverim da će sve biti u redu, ali

jedan pogled na njega je bio dovoljan da se veza između jezika i mozga prekine. Plave oči su čkiljile u mene ispod tršave, neuredne plave kose, ali nisam mogla ništa da uradim, ništa da kažem, ne nakon što se nagao unapred gde ga je obasjala bledožuta svetlost ulične lampe.

„Mrdaj, tupane!” viknula je Vida. „Šta čekaš?”

Osetila sam kako sva krv nestaje iz mog tela jednim pokretom, kao da sam pogođena pravo kroz srce. I istog trenutka sam znala – shvatila sam zašto se Kejt toliko borila da me prebaci na neku drugu misiju, zašto mi je rečeno da ne ulazim u bunker, zašto nisam dobila nikakve informacije o samom zarobljeniku. Ni ime, ni opis, baš nikakvo upozorenje.

Zato što je lice u koje sam sada gledala bilo mršavije, izduženo i prebijeno, ali sam ga odlično poznavala – ono koje sam... koje sam...

Ne on, pomislila sam, osetivši kako mi se tlo vrti pod nogama. Ne on.

Nakon što je video moju reakciju, polako je ustao, uspevši bar na trenutak da natera osmeh da se probije kroz bolnu grimasu. Nekako je uspeo da se osloni na noge i zatetura se ka meni. Izgledao je, pomislila sam, kao da u isto vreme oseća olakšanje ali i paniku. Raspevani južnjački akcenat u njegovom glasu bio je topao kao i uvek, iako mu je glas bio dubok i grub kada je konačno progovorio.

„Je l’... izgledam lepo kako se i osećam?”

Kunem se... Kunem se da sam osetila kako tlo pod mojim nogama propada.